

อ่านเมื่อวันที่... 21 มี.ค. 2567
(ต. ๒๑)

○ คำสั่ง

คำร้องที่ ๖๐๗/๒๕๖๖
คำสั่งที่ ๒๕๕/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายสุขเกษม หมวกแก้ว ผู้ฟ้องคดี
องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๒/๒๕๖๖ หมายเลขแดงที่ ๓๑/๒๕๖๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครสวรรค์)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครสวรรค์ และเป็นสมาชิกสหกรณ์ออมทรัพย์นครสวรรค์ จำกัด โดยมูลเหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากสหกรณ์ออมทรัพย์นครสวรรค์ จำกัด ได้หักเงินผู้ฟ้องคดีเพิ่มเพื่อชำระหนี้ที่ผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเองและในฐานะผู้ค้ำประกัน รวมเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระรายเดือน ๆ ละ ๒๖,๓๐๖ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๓,๕๑๔.๖๐ บาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีเหลือเงินใช้ยังชีพประมาณเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท เท่านั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้หักเงินบำนาญรายเดือนของผู้ฟ้องคดีในจำนวนดังกล่าวไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ศาลปกครองกลางได้เคยมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๖๘๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๒ ให้หน่วยงานต้นสังกัดของข้าราชการครู สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ หักเงินเดือนหรือเงินบำนาญของข้าราชการในสังกัด

/ชำระหนี้แล้ว...

ชำระหนี้แล้วต้องให้เหลือไว้ใช้ดำรงชีพร้อยละ ๓๐ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญผู้ฟ้องคดีเพื่อชำระหนี้เงินกู้สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด เหลือเงินสุทธิหลังจากหักชำระหนี้แล้วประมาณเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท หรือร้อยละ ๒๐ ของเงินบำนาญในแต่ละเดือน จึงเป็นการไม่ถูกต้อง การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการหักเงินจำนวนดังกล่าวจนผู้ฟ้องคดีมียอดเงินคงเหลือรายเดือนไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพ มีรายจ่ายในแต่ละเดือนคือ ๑. ค่ามาปนกิจสงเคราะห์ช่วยเหลือเพื่อนครูและบุคลากรทางการศึกษาประมาณกว่า ๗๐๐ บาท ๒. หนี้ธนาคารออมสิน (โครงการสวัสดิการการเงินกู้ ช.พ.ค.) ประมาณ ๒,๑๐๐ บาท (ต้องชำระเต็ม ๔,๑๐๐ บาท) ๓. หนี้บัตรเครดิตเงินสด ๑,๐๐๐ บาท และ ๔. ค่าอาหารอุปโภคบริโภค ๔,๒๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีต้องต่อสู้ดิ้นรนกับความเดือดร้อนที่ขาดแคลนเงินในการดำรงชีพโดยนำบ้านพร้อมที่ดินที่สะสมมาเป็นยี่สิบปีไปขายฝากอาจต้องยอมให้ถูกยึดเพราะไม่มีเงินไปไถ่ถอนคืน ขายอุปกรณ์ที่เคยทำงาน เช่น โน้ตบุ๊ก คอมพิวเตอร์ เครื่องพิมพ์ ขายทองคำน้ำหนักรวมกว่า ๕ บาท ๒ สลึง ขายพระห้อยคอ (ที่นับถือหวงแหนมาก) และขายรถจักรยานยนต์ รวมทั้งต้องขายเสื้อผ้ามือสอง จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีชำระหนี้เงินกู้แล้วเหลือเงินร้อยละ ๓๐ เพื่อจะได้พอดำรงชีพได้ตามสมควร

๒. คຸ້ມครອງຂັວຽກວັງຈົນກວ່າຈະພິຈາລະນາເສື່ອ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า มูลเหตุที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องคดีเป็นเรื่องที่เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้หักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกฟ้องคดีได้ให้ความตกลงยินยอมไว้ในข้อตกลงเกี่ยวกับการชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกันกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินการตามข้อตกลงเกี่ยวกับวิธีการชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาค้ำประกัน รวมทั้งภาระผูกพันอื่นของผู้ฟ้องคดี อันเป็นนิติสัมพันธ์ทางแพ่งเป็นสำคัญ ดังนั้น เหตุแห่งความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องคดีจึงไม่ใช่ข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และเมื่อศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดี

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ความว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นหนี้ สหกรณ์ออมทรัพย์นครสวรรค์ จำกัด ได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๓,๕๑๔ บาท ต้องชำระหนี้ รายเดือนจำนวนเดือนละ ๑๙,๗๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๗๘ หักเงินที่ต้องชำระแล้วเหลือ เป็นเงินจำนวน ๑๓,๘๑๔ บาท นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังถูกหักเงินเพื่อชำระหนี้ในฐานะเป็น ผู้ค้าประกันลูกหนี้สหกรณ์ฯ รายอื่น ทำให้ผู้ฟ้องคดีเหลือยอดเงินรับสุทธิหลังจากหักชำระหนี้แล้ว ประมาณร้อยละ ๑๙ ของเงินบำนาญที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นต้นสังกัดของ ผู้ฟ้องคดีไม่มีกฎหมายคุ้มครองกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการหักเงินเพื่อชำระหนี้แก่สหกรณ์ฯ จากเงินบำนาญได้เพียงได้นั้น ไม่ชอบและไม่เป็นธรรม ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน เสียหายเป็นอย่างมาก และการที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคดีของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ทำให้ ผู้ถูกฟ้องคดีสามารถหักเงินบำนาญเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ฯ เกินกว่าร้อยละ ๓๐ ของเงินบำนาญ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และขอให้มีการ คำสั่งคุ้มครองชั่วคราวในระหว่างพิจารณา

เนื่องจากผู้ฟ้องคดีระบุท้ายคำฟ้องว่าผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องคดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อ ศาลปกครองนครสวรรค์ ตามคดีหมายเลขดำที่ ๔๑/๒๕๖๑ ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ ศาลตรวจสอบการฟ้องคดีดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี และถ้ามีการฟ้องคดีดังกล่าวจริง ให้สำเนาคำพิพากษา ของคดีดังกล่าวมาประกอบกรณีพิจารณาด้วย ซึ่งเจ้าหน้าที่ศาลได้ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดี เคยยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครสวรรค์ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๑/๒๕๖๑ หมายเลขแดง ที่ ๒๙/๒๕๖๑ โดยฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญากู้ยืมเงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์นครสวรรค์ จำกัด จำนวน ๓,๗๗๐,๐๐๐ บาท กำหนดส่งชำระเป็นงวดรายเดือนงวดละ ๒๒,๕๐๐ บาท จำนวน ๓๔๐ งวด รวมกับค่าหุ้นและกองทุนผู้ค้าประกันเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเดือนละ ๒๔,๔๐๐ บาท ต่อมา นับแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีถูกหักเงินบำนาญเพิ่มเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ออมทรัพย์นคร สวรรค์ จำกัด ในฐานะผู้ค้าประกัน รวมเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระรายเดือนประมาณเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๓,๕๑๔.๖๐ บาท ไม่มีเงินใช้ยังชีพ รายเดือน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีลดจำนวนเงินที่หักรายเดือน แต่ผู้ถูกฟ้องคดี ยังคงหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีตามจำนวนเดิม ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้ศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยให้ หักเงินบำนาญจำนวนเดือนละ ๒๖,๐๐๐ บาท ซึ่งศาลปกครองนครสวรรค์ได้วินิจฉัยว่า เมื่อเหตุ แห่งความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีเป็นผลสืบเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการ หักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีตามวิธีการดำเนินการและหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในหนังสือกั

/หนังสือ...

หนังสือคำประกัน และหนังสือยินยอมให้หักเงินได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ครู นครสวรรค์ จำกัด และนำเงินที่หักดังกล่าวไปชำระหนี้สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด อันเป็นการบังคับตามสัญญาเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน การค้าประกันการกู้ยืมเงิน และวิธีการชำระหนี้ ตามสัญญากู้ยืมเงิน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นความตกลงยินยอมระหว่างผู้ฟ้องคดีกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ซึ่งเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับการชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน อันเป็นนิติสัมพันธ์ทางแพ่ง มิใช่เป็นการใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินกิจการทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดี หรือมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครองที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คร. ๑๙๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๓ วรรคสี่ บัญญัติว่า คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดให้เป็นที่สุด และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๙๗ กำหนดว่า คดีที่ได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ห้ามมิให้คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองนครสวรรค์ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๑/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ ๒๙/๒๕๖๑ โดยฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญากู้ยืมเงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด จำนวน ๓,๗๗๐,๐๐๐ บาท กำหนดส่งชำระเป็นงวดรายเดือนงวดละ ๒๒,๕๐๐ บาท จำนวน ๓๔๐ งวด รวมกับค่าหุ้นและกองทุนผู้ค้าประกันเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเดือนละ ๒๔,๔๐๐ บาท ต่อมา นับแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้ฟ้องคดีถูกหักเงินบำนาญเพิ่มเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ในฐานะผู้ค้าประกัน รวมเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระรายเดือนประมาณเดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๓,๕๑๔.๖๐ บาท ไม่มีเงินใช้จ่ายชีพรายเดือน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีลดจำนวนเงินที่หักรายเดือน แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีตามจำนวนเดิม ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยให้หักเงินบำนาญจำนวนเดือนละ ๒๖,๐๐๐ บาท ซึ่งศาลปกครองนครสวรรค์

/ได้วินิจฉัยว่า...

ได้วินิจฉัยว่า เมื่อเหตุแห่งความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีเป็นผลสืบเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีตามวิธีการดำเนินการและหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในหนังสือกู้ หนังสือค้ำประกัน และหนังสือยินยอมให้หักเงินได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำไว้กับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด และนำเงินที่หักดังกล่าวไปชำระหนี้สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด อันเป็นการบังคับตามสัญญาเกี่ยวกับการกู้ยืมเงิน การค้ำประกันการกู้ยืมเงิน และวิธีการชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นความตกลงยินยอมระหว่างผู้ฟ้องคดีกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ซึ่งเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับการชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน อันเป็นนิติสัมพันธ์ทางแพ่ง มิใช่เป็นการใช้อำนาจทางปกครองหรือการดำเนินกิจการทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดี หรือมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครองที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คร. ๑๙๙/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ ยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ คำสั่งของศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าวจึงถือว่าเป็นอันถึงที่สุดตามมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องคดีนี้โดยอ้างว่า มูลเหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีเพิ่มเพื่อชำระหนี้ให้แก่สหกรณ์ออมทรัพย์ครูนครสวรรค์ จำกัด ที่ผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเอง และในฐานะผู้ค้ำประกัน รวมเป็นเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระรายเดือน ๆ ละ ๒๖,๓๐๖ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับเงินบำนาญเดือนละ ๓๓,๕๑๔.๖๐ บาท ทำให้ผู้ฟ้องคดีเหลือเงินใช้จ่ายชีพประมาณเดือนละ ๗,๐๐๐ บาท น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ของเงินบำนาญที่ได้รับ ซึ่งไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการหักเงินจำนวนดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีชำระหนี้เงินกู้แล้วเหลือเงินร้อยละ ๓๐ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นคู่กรณีเดียวกันกับคู่กรณีในคดีตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คร. ๑๙๙/๒๕๖๑ และฟ้องกันในประเด็นที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีหักเงินบำนาญของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันที่ศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าวได้มีคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ตามมาตรา ๗๓ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงเป็นกรณีที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกัน อันเป็นการต้องห้าม

/ตามข้อ ๙๗...

ตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณา
คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภีรตัน เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงศ์ เปรมบุญญัตติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

